

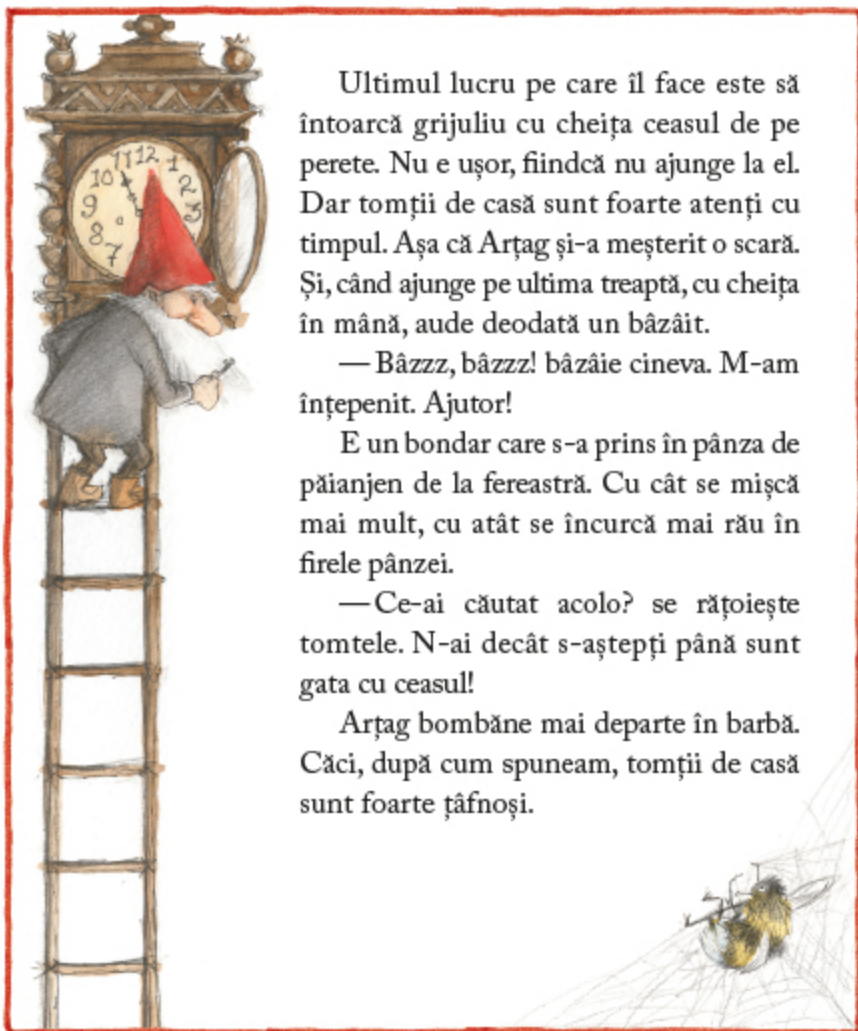

TOMTELE ARȚAG se strecoară în casă pe ușița pisicii. Atât de mititel este. Tomții de casă adevărați nici nu sunt mai mari de atât. Sunt mici, iuți și certăreți. Și se îmbracă întotdeauna în gri, mai puțin scufia roșie și ascuțită, de aceea cu greu îi poți vedea vreodată.

În fiecare zi, Arțag dă o tură prin casa de la fermă, deși nu mai locuiește nimeni acolo. Și n-a mai locuit de cincizeci de ani. Se asigură că toate sunt întocmai cum trebuie să fie.

Se întinde pe pat și încearcă saltea. Închide și deschide jaluzelele. Se dă huța pe căluțul-balansoar din camera fetei. Asta îi place cel mai mult.

Ultimul lucru pe care îl face este să întoarcă grijuliu cu cheia ceasul de pe perete. Nu e ușor, fiindcă nu ajunge la el. Dar tomții de casă sunt foarte atenți cu timpul. Așa că Arțag și-a meșterit o scară. Și, când ajunge pe ultima treaptă, cu cheia în mână, aude deodată un bâzâit.

— Bâzzz, bâzzz! bâzâie cineva. M-am înțepenit. Ajutor!

E un bondar care s-a prins în pânza de păianjen de la fereastră. Cu cât se mișcă mai mult, cu atât se încurcă mai rău în firele pânzei.

— Ce-ai căutat acolo? se rățoiește tomtele. N-ai decât s-aștepți până sunt gata cu ceasul!

Arțag bombăne mai departe în barbă. Căci, după cum spuneam, tomții de casă sunt foarte țăfnoși.

Dar coboară iute de pe scară și îl ajută pe bondar să iasă din pânza de păianjen.

— Păi sigur, acum trebuie să am grijă și de tine! Doar n-o să te las aici să îngheți de frig! se vaită tomtele.

Apoi se uită la ceas.

— Și m-ai făcut și să întârzii!

— Să întârzii cu ce? spune bondarul.

— Cu aprinsul lumânării, firește. Și nu mai bâzâi atâta!

Cu bondarul în brațe, Arțag se duce fuga în căsuța lui și aprinde prima lumânare de Advent. Căci tomții adevărați aprind întotdeauna prima lumânare pe întâi decembrie, în orice zi a săptămânii ar cădea.

— Ce frumoasă e! Și atât de caldă și plăcută, cască bondarul, uitându-se la flacăra. Ce facem mâine?

— Nimic, răspunde tomtele. Tu o să dormi și o să taci.

— Bine, zice bondarul și adoarme.

Nici a doua zi nu e rost de liniște în căsuța tomtelui.
Se stârnește vântul. Sună ca o morișcă uriașă. Șuieră prin crăpăturile scândurilor. Scutură copacii și o ploaie de conuri și ghinde răpăie pe acoperiș.

— Nu mai am parte de pic de tihnă! i se plânge Arțag bondarului adormit.

Dar bondarul nu se trezește, nici măcar când îl zgâlțâie.

Deodată, Arțag își amintește de mănușile gri puse la uscat.

Dacă le ia vântul?

Reușește să ajungă la frânghia de uscat rufe chiar când vântul apucă mănușile și le ridică în zbor, sus, peste cocină și magazia cu lemne.

Mănușile îi fac răutăcioase cu mâna lui Arțag.

— Înapoi! strigă el.

Dar mănușile nu-l ascultă. Arțag se întoarce spre vânt și își agită supărat pumnul.

— Nu-i frumos ce faci! Să-ți fie rușine! țipă tomtele.

Atunci vântul îi înhață scufia roșie și o suflă unde a trimis și mănușile.

Arțag fuge după scufie până la poartă, dar în zadar.

— Nu-mi mai trebuie mie scufie! strigă el. Și nu mai vreau nici să fiu tomte!

De supărare, îi trage un picior porții.

Atunci, panoul care stătea de multă vreme agățat de uluci se desprinde și e luat și el de vânt. Fusese pus de oamenii care locuiseră acolo, înainte să se mute.

„DE VÂNZARE – FERMĂ CU TOMTE DE CASĂ“ scria pe el cândva, dar ploile șterseseră aproape tot și o veveriță roșese o bucată. Așa că mai rămăsese doar „TOMTE DE C“.

„Mai bine mă duc acasă“, se gândește Arțag. „Mă duc și mă închid în casă și nu deschid nimănui. Dacă zice bondarul ceva, nu-l bag în seamă. Și n-o să sărbătoresc nici Crăciunul. N-o să fac nimic. N-o să am grija nimănui. O să stau singur în căsuța mea și o să mă bucur de liniște.“

Ajuns acasă, Arțag îi pune bondarului adormit un cub de zahăr la căpătâi. Pentru când se va trezi.

Departă, în Pădurea Mare, sub stejarul uriaș, se află viziuna iepurilor. E o viziună plină de neastâmpăr.

Mama-iepure fierbe suc de varză. Tușica Ica lustruiește merele de iarnă, le învelește în frunze de platan și le așază frumos într-un colț. Unchiul Chi face gimnastică. Tata-iepure își perie pălăria neagră. Iar bunicul-iepure cugetă. Îi place să cugete. Acum se gândește de ce toate se duc în jos când cad.

Și iepurașii ce fac? Aleargă de colo-colo și fac gălăgie.

Se joacă „Nu atinge podeaua!”. Țopăie cu salturi lungi de pe o mobilă din rădăcini pe alta, fără să atingă podeaua.

Mama vrea un pic de liniște, așa că le zice:

— Copii, ce-ar fi să mergeți afară să vă jucați cât mai e vreme bună? În curând vine iarna.

— Ce e iarna? întreabă Nina.

Niciunul dintre iepurași nu știe ce este iarna. Pentru că încă n-au trecut prin niciuna.

— Iarnă e când vine frigul și te mușcă de nas și totul e alb precum conopida, spune bunicul. Iar albul ce se așterne se cheamă zăpadă.

— Atunci mă duc afară să aștept zăpada, spune Nina.

— Bine, du-te! zice unchiul Chi.

— Vin și eu! sare Kalle.

— Aveți grijă să nu vă ia vântul! zice mama. Bate tare azi.

Nina și Kalle ies afară, iar ceilalți iepurași rămân în vizuină să-și exerseze topăitul în casă.

